

Michael J. Sullivan

İMPERLER ÇAĞI

İlk İmparatorluğun Efsaneleri

6. KİTAP

Çeviren
Cihan Karamancı

*Bu kitap 2020 yılındaki COVID-19 salgını sırasında
özgürlüklerini,
işlerini, işyerlerini ve sevdiklerini kaybeden herkese adanmıştır.
Böylesi muazzam darbeler karşısında söyleyecek söz bulamıyorum,
o yüzden kahramanlarımdan birine döneceğim.*

“Benim zamanımda olmamış olmasını dilerdim,” dedi Frodo.
“Ben de,” dedi Gandalf, “ayrıca böyle zamanlarda yaşaması nasip
olan herkes de aynı şeyi dilerdi. Ama bu onların belirleyebileceği
bir şey değil. Bizim belirleyebileceğimiz tek şey, bize verilen bu
zamanda ne yapacağımız.”
—J. R. R. Tolkien

*Evde kalın, ön hatlardakilere şükranlarınızı sunun ve bunun da
gececeğini unutmayın.*

YAZAR NOTU

Merhaba. İlk İmparatorluk Efsaneleri'nin bu son cildine hoşgeldiniz. Bu kitap kurgusal Elan dünyamdaki on altıncı roman ve önceki serilerimin temelini oluşturan destanlar ve efsaneler çağının sonu.

Bu kitap tarihimizdeki emsalsiz bir zamanda piyasaya sürülüyor. Bunları 2020 Nisan'ında yazıyorum. Koronavirüs Salgını dünya genelinde almış başını gidiyor ve insanlar hapis hayatı yaşıyorlar – aileler evlerinde gayriihtiyari tatil yapıyorlar. Dört duvarları arasından ve belki de haber bültenlerinden kaçmayı umarmış gibi gözükten ön Kickstarter okurları gelen kutumu e-postalarla doldurarak kitap için yaygara koparıyorlar. Robin ve ben ne denli zorlansak da e-kitap ve sesli kitap versiyonlarında programa bağlı kalmayı başardık. Matbaanın kitapları üretebilmesi bizi çok sevindirdi. Üstelik bu yalnızca üç haftalık bir geciklemeyle gerçekleşti.

Çoğu kimse evde mecburen kalmakta zorlanırken buradaki, vadideki hayat pek değişmedi. Çoğunuzun zaten bildiği üzere biz Virginia dağlarındaki bir kulübede kalıyoruz. Editörlüğümü, menajerliğimi, işletmeciliğimi ve reklamcılığımı yapan bir eşe sahip tam zamanlı bir yazar olmam sebebiyle uzun zamandır münzevi hayatı yaşıyoruz – kendi tercihimizle. Geçmişte dünyanın dört bir tarafından insanları kulübemize davet ederdik. Pulitzer ödüllü gazetecileri, emekli generalleri, ünlü oldukları kadar gelecek vadeden yazarları, eserlerimin hayranlarını, hatta kim olduğuma veya ne iş yaptığıma dair hiçbir şey bilmeyenleri ağırlardık. Elbette tüm bunlar 2020'de bitti ve bu badireyi atlattığımızda konuk ağırlamaya devam edebileceğimizi umuyorum. O yüzden seyahat planlarınız sizi Luray, Virginia civarına getirirse michael@michaelsullivan-author.com adresine bir e-posta atın da sizi evimizde misafir edelim.

Buraya gelemeyenler için bizim size gelmemiz gibi bir ihtimal var. Robin ve ben bu yılın başlarında biraz seyahat etme planıyla bir Jeep ve çekmeli bir karavan satın aldık. Senelerdir pek çok kişi bize eğer [muhtelif yer adı] bulunursanız bize haber verin dedi ama maalesef münzeviler gibi yaşamamız sebebiyle oraları not etmedik. Fakat artık öyle şeyleri kayıt altına almak için bir sistemimiz var. Dolayısıyla bu durum ilginizi çekiyorsa <https://michaeljsullivan.survey.fm/if-you-are-ever-out-this-way> adresine girin ve bize nerede yaşadığınızı söyleyin. Yakınlardan geçecek olursak buluşabilir miyiz bakarız.

Meğerse karavan tam zamanında gelmiş. Robin mart ayının sonlarına doğru hastalandı ve karavanın içinde karantinaya çekildi. Birkaç gün içerisinde oradan çıkabileceğini umuyoruz ama biz de diğer herkes gibi önlemleri gereğinden çabuk rafa kaldırmak istemediğimiz için tedbirli davranıyoruz.

Bu kitabı bitirmek en hafif tabiriyle ilginçti. Robin'in istirahatete çekildiği zamanlar dışında Discord üzerinden çalışarak gama ve ön Kickstarter okurlarının bildirdikleri yazım yanlışlarını düzelttik. Normalde Tim kayıt yaparken biz de stüdyoda bulunurduk (bu, hep ipele çektiğimiz bir şeydi); lakin aynı şey bu sefer mümkün olmadı. Yine de günlük kayıtlar elimize geçti ve e-posta aracılığıyla değişiklikleri konuşabildik. Tim, ev stüdyosu sayesinde büyük ölçüde programa bağlı kalabildi ve bu sayede sesli kitabın çıkış tarihi gecikmedi. Her zamanki gibi Tim'e yürekten teşekkür ediyor ve harcadığı ilave çaba nedeniyle sonsuz minnetimizi sunuyoruz. Bir mühendis veya yönetmen olmadan yalnız başına çalışması gerekti ama gayreti sayesinde sesli kitabın piyasaya sürülmesi krizden etkilenmedi. Canla başla çalıştığı için Tim'e içten teşekkürler.

Hâl böyleyken çıktığımız uzun yolculuk nihayet bir son buluyor. Henüz bunu doğru düzgün idrak edebildiğimi sanmıyorum. Kitabı Mayıs ayında basmak, Robin'in verdiği bir sözü tutmamızı sağladı; bu onun nezdinde çok önemliydi. Umudum bu kitabın –kendi çapında– yardım edebilecek güce sahip olması. Paylaşılabilecek güzel ve kalıcı bir şey –biraz soluklanmak, stres atmak ve belki gülümsemeyi hatırlamak için geçebileceğiniz bir

kapı aralığı– yarattığımızı inanmak istiyorum. Umalım da bu seriyi okumaya başlayan herkes onu bitirebilsin, çünkü öyle bir şey Azrail’in evinize uğramadığı anlamına gelir. Kendinize iyi bakın. Moralinizi yüksek tutun. Ve şimdi İlk İmparatorluk Efsaneleri’nin bir sonraki ve nihai yolculuğunda bana katılın.

—*Michael J. Sullivan*

18 Nisan 2020

1

Dibe Vurmak

İnsanlar “dibe vurmak” deyimini sıklıkla kullanırlar. Aslında neyden bahsettiklerine dair hiçbir fikirleri yoktur.

—Brin’in Kitabı

Abis’in akıl almaz derinliklerindeki ebedi sessizlikte ve zifiri karanlıkta Iver bir çılgık duydu. İlk başta belli belirsiz gelen ses kulak çınlatıcı bir feryada yükseldi, sonra da yüksek bir şaplamayla yarıda kesildi. Iver’in muhitinde sesler, hele hele ışık çok nadirdi. Yine de mağarasının girişine hafif bir aydınlık sızdığını gördü. Ulumadan önce bir dizi gümbürtü kopmuştu. Iver onları incelemekle uğraşmamıştı, zira hiçbir şey göremeyeceği için emeklemeye harcayacağı çaba boşa giderdi.

Fakat çılgık farklıydı. Ses Iver’e kesinlikle tanıdık gelmişti. Abis’e biri düşmüştü – tanıdığı biri.

Iver büyük bir gayretle kendini doğrulmaya zorladı. Çok az şey onu yürümek kadar saçma sapan aşırılıklara iterdi ama bu özel bir durumdu. Iver kimin düştüğünden emindi; o sesi –o çılgılığı– tanımıştı.

Iver ellerini uzatıp duvarı yokladı, ardından onu takip ederek mekânının girişini oluşturan dar çatlağa kadar gitti. Bulunduğu yere yuva demeyi reddederdi. Yuva başka bir anlama gelirdi: sıcaklık ve konfor. Bir yuva en sefil zamanlarda bile meziyetli bir mekân sunar, sıradan bir barınakta bulunamayacak bir albeni taşırdı. Mağarasıysa sadece bulunulacak bir yer, oturulacak bir nokta, içinde saklanılacak bir delikti.

Iver mekânından en son ne zaman ayrıldığını hatırlamıyordu. Herhangi bir şeyi hatırlamak gitgide güçleştiği için de buna

şaşırmadı. İsmi hâlâ aklındaydı – en azından ilk kısmı. Dahası da vardı – bir tür niteleyici. Fakat onun ne olabileceğini bir tür-lü çözemiyordu. Hayatı siliniyor, anıları çözünüyordu. Aklına getirebildiği son önemli hadise Erling Klanı’ndan bir Gula olan Edvard’la tanışmasıydı. Iver öleli çok olmamışken adam onu döv-müş ve uçurum kenarına sürüklemişti. Iver aşağıya neden atıldı-ğını ancak düşmeye başladıktan sonra anlamıştı. Gula yukarıdan, “Bu karım Reanna için, seni şişko hergele! Umarım ilelebet çü-rürsün!” diye bağırıyordu.

Iver dipte dehşet verici bir şeyle karşılaşmayı beklemişti. Bul-duğu ise koca bir hiçti. Zamanla bunun daha bile kötü olduğu anlaşılmıştı.

Ama şimdi...

Mağaradan usulca çıkan Iver yakınlarda bir yerden beyaz bir ışık geldiğini gördü. Işığın kaynağı o mesafeden bir tür çuvala, belki de bir giysi yığınınına benziyordu. Iver onları hatırlıyordu. Yaklaştıkça ışığın bir kişiden yayıldığını saptadı. Buna da şaşırmamalıydı. Bir asır gibi geçen bir zamandır gerçekleşmiş en bü-yük olay, acımasızca bir dövüşün zayıatından ibaret gibiydi. Zavallının teki herkesin Abis olarak bildiği derinliklere –kimsenin bir daha çıkamadığı mutlak dibe– düşmüştü.

Daha da yaklaştığında kısa kesilmiş siyah saçlı bir kadının ufak tefek bedeniyle –daha doğrusu ondan artakalanla– karşılaştı.

O cıgılgı hatırladığımdan eminim.

Iver kimbilir ne zamandır ilk kez heyecanlandığını hissetti. Fakat Tecrübe onu azarlayınca umutları söndü. *Mümkün değil. Bu o olamaz.*

Kadın donmuş zemine çakıldığında ezilmişti: var oluşun en kötü seviyesine giriş ücreti. Iver her kemiğin kırılmış, kafatasının parçalanmış olduğunu tahmin etti. Kadının vücudunun çoğu bu-ruşuk giysilerin içinde kaybolmuştu ama Iver teşhisini kendi de-neyimlerine dayandırıyor. Kendisini toparlaması için koca bir sonsuzluk gerekmişti. Şimdi bile ne kadar başarı sağladığından emin değildi. Abis’te yansıma diye bir şey olmazdı.

Iver tortop bedene doğru uzanırken kadının düşüşü kendisin-den daha sağlam atlatmış olduğunu fark etti. Mamafih vücudu anormal bir biçimde çarpılmıştı – gözleri açık, bilinçli ve halen

Ne olacaksa olsun artık!

Derken olan oldu. Brin konağın ön sundurmasından, yani tamı tamına dört basamak yüksekten atlamanın bütün kuvvetiyle yere indi. Ayakları üstüne düşen kız o ivmeyle öne devrildi. Avuçları yere kapanarak onu ciddi bir zarar görmekten kurtardı. Yalnızca sol el ayası yara aldı – toprağı kaplayan tanecikli kırağıya sürtmekten dolayı hafif bir soyulma. Canı azıcık yandı. Doğrulup ayağa kalkan Brin dünyanın dibini teşkil eden donmuş kayaca göz gezdirdi. Kendini nefes alırken hayal ettiği için verdiği soluğun kış ortasında hep olduğu gibi havada buhar bıraktığını gördü.

O kadar da kötü değildi, diye düşündü büyük bir rahatlamayla.

Lakin ışık onu hazırlıksız yakaladı. Etrafındaki yeni dünya bembeyaz ve belirgin bir kaynaktan yoksun bir ışıkla aydınlanıyor, Brin kanyonun bir ucundan diğerine kadar görebiliyordu. Upuzun kayalıkların dorukları karanlığın içinde kayboluyordu. Brin artık Abis'in dibinde olup bulunduğu yerde uçsuz bucaksız, kırağı kaplı, engebeli bir topraktan ve dineli çok olmuş bir rüzgârın savurduğu kıt kanaat kar yığınlarından başka bir şey yoktu.

“Roan?” diye seslenmesine karşın yanıt gelmedi. Brin dostunu düşerken gördüğü için Roan yakınlarda olmalıydı.

Sakin alıp başını gitmesin? Keşfe çıkmışsa hiç şaşırmam. Meraki diğer her şeye ağır basmıştır.

Başka birilerinin de tıpkı kendisi gibi kayarak kenardan aşağı düşüp düşmediğini merak eden genç kız yukarı baksa da bir şey görmedi.

Umarım diğer herkes iyidir. Burada yapayalnızım – Roan hariç. Onu cidden bulmam lazım.

Belirli bir yön seçmeksizin yürüyen Brin kendini bir yarık labirentinde buldu. O yarıklar karanlıkta zikzaklar çizen dar kanyonlara dallanıyordu. Kilcorth Ovası'ndan geçerek Kral Mideon'un kalesine yolculuk ederlerken çok sayıda köprüyü aşmak zorunda kalmalarının sebebi hiç kuşkusuz bu gediklerdi. Akıl almayacak kadar yüksek yamaçlar bir sünger kadar gözenekli olup yüzeyleri karanlık deliklerle ve mağaralarla bezeliydi. Bunlardan bazıları yer seviyesindeyken diğerleri daha yukarıdaydı ve Brin'in görebildiği mesafeye kadar çıkmaktaydı.

Brin yer yer durup Roan'a seslendi. Sesi fazla ileri gitmedi. Tenha bir yer olan Abis'in sessizliğini bozan tek şey adımlarının buzlu zeminde çıkardığı sert çatırtılardı. Roan'dan cevap gelmediği için Brin rasgele bir istikamet seçip yan dallardan birini izledi. Tahminince bu kollardan düzinelerce, belki yüzlerce vardı ve her birini aramak uzun bir zaman alabilirdi ama nasılsa artık zamandan bol bir şeyi yoktu. Eninde sonunda Roan'ı bulacaktı. Bu amaca gerektiği kadar vakit ayıracaktı ve mükafatı akıl sağlığını korumak olacaktı. Arama yapmak ona uğradığı başarısızlıktan ötürü kendine acımanın ötesinde bir şey sağlıyordu.

O ilerledikçe içinde bulunduğu koyak daraldı. Yere indiği açık alandan sonra bu darlık genç kızda beklenmedik bir emniyet duygusu uyandırdı. Köpeği Darby korktuğunda sık sık bir masanın veya yatağın altına saklanırdı; Brin'in babası hayvanların bazen dar alanlardan huzur bulduklarını açıklamıştı. Şimdi Brin de aynı korunma hissinin etkisi altındaydı ve Abis'in korkutucu olmamasına şaşırıyordu. Ona yöneltebileceği en ağır eleştiri epeyce soğuk olmasıydı.

Ve ıssız. Bu fikir aniden kafasında belirdi. Ya herkes kendi Abis'ine düşünürse? Roan'ı o yüzden mi bulamıyorum?

Bu düşüncenin uyandırdığı korku, sıcak bir kazana dokunup da içgüdüsel olarak elini hızla çekmişçesine onu irkiltti. Brin sakinleşmeye çalıştı.

Öyle düşünmeye gerek yok... şimdilik.

O ihtimali kafasından atıp odaklanmaya çalıştı. Tıpkı Darby'nin kaçıp yatağının altına girdiği gibi Roan da çok sayıdaki mağaradan birine sığınmış olabilirdi. "Roannnnnn!" diye yenisinden seslendi.

Bu sefer bir kıpırtıyla ödüllendirildi. Durduğu yerden bakınca kayalığın hiç bitki yetişmeyen sarp yamacının biraz yukarısında bir gölgenin oynadığını tespit etti. Dostunun tanıdık figürünü görme ümidiyle gözlerini oraya dikti. Daha net görebilmek için darboğazın öbür tarafına geçti ve Roan'ın neden o kadar yükseğe çıkmış olduğunu merak etti. İşte o zaman karşısındakinin Roan olmadığını anladı. Bu silüet fazla kısa ve genişti. Her neyse insana benzediği söylenemezdi.

Moya yerimde olsa ne yapardı?

Sakinleştirici bir nefes alan Brin dişlerini sıktı, omuzlarını kastı ve yavaş yavaş yaklaştı. Öyle yaparken arı peteğini andıran yamaçta daha başka delikler saptadı. Çoğu gerçekten mağara denemeyecek kadar küçük olup daracık çatlaklardan ve yarıklardan ibaretti. Brin daha da yaklaşınca başka gölgeler gördü. Deliklerden her biri iki kollu, iki bacaklı ve tek başlı figürler çıkıyordu. Ekseriyetle insan şeklindeydiler ama Rhun, Fhrey veya cüce olmadıkları belliydi. Bu figürler kısmen erimiş balmumundan teşkil gibiydi. Omuzlar eğik, uzuvlar fazla uzundu. Suratlar burunların veya yanakların bulunması gereken yerlerde şişlikler bulunan silik birer konturu geçmiyordu. Bazıları ağız yerine küçük bir girintiye sahipti.

Brin midesinin büzüştüğünü hissetti.

Çatlaklara ve pervazlara onlarcası, düzinelercesi, belki yüzlercesi dizildi. Pek çoğu kuru üzüm gibi eciş bücüştü. Diğerleriye birer yumrudan ibaretti. Hatta kimi noktalarda etrafa yayılan yoğun balçık birikintilerinden fazlası yoktu.

Brin hareketli gölgelerden uzak durdu. Ne kadar yavaş süründükleri düşünülürse öyle yapması zor olmadı. Yerde kaydıķa bir şapırtı çıkarıyorlardı – bir buçuk metre uzunluğundaki bir sümüklüböceğin çıkarabileceği bir şapırtı.

şapırt!

Ses o kadar yakından geldi ki Brin havaya sıçradı. Hızla dönünce yaratıklardan birinin yükseklerden topuklarının yakınına düşmüş olduğunu keşfetti. Bir balçık topağından ibaret yaratık tek gözünü ona çevirmişti. Çoraptan yapılmış bir kukla gibi sessizce açılıp kapanan bir ağza sahipti.

Dehşet içindeki Brin yüzünü buruşturarak geriye sendeledi.
Her şeyin Koca Anası aşkına bu da ne?

şap. şup. şapırt. Patırt.

Aynı anda her yerden düzinelercesi daha düşmeye başladı. Kimi yakına kimi uzağa, kimi öne kimi arkaya indi. Yer seviyesindeki mağaralardan yüzlercesi aktı, kaydı, süründü ve eğri büğürü bedenlerini cıtırdayan kırağıda sürükledi. Hepsinin de hedefi Brin'di.

Gifford yere indiğinde bileğini burktu, bir dizini ve kalçasını çarptı. Aldığı darbeler canını yaksa da o kadar kötü değildi. Yere kapaklanmakla geçen bir ömür onu düşmek ve akabinde kalkmak alanında uzmanlaştırmıştı. Abis'in kötü şöhretine rağmen Gifford bunun hayatı boyunca yaşadığı en kötü düşüş olduğunu bile sanmıyordu. Kısacık bir süre kendini toparlamasının ardından doğrulamakta zorlanmadı. Kuvvetlendirici bir nefesle ağrılarını atlattı ve dik durup Roan'ı aramaya başladı.

Karısını son gördüğünde uçan bir yaratık onu köprüden alıp götürmüştü. Moya saldırganı bir okla vurmayı deneyerek Roan'ı kurtarmaya çalışmış ama geç kalmıştı. Bankor Roan'ı bıraktığında kadıncağz Aysin Kapısı'na giden köprüye tutunamayacak kadar yukarıda ve açıktaydı. Karısının ancak uzaklaştıkça kısılan korku dolu çığlığı Gifford'ın hafızasına dağlanmıştı. Roan'ın peşinden gitmeye çalışmış, köprüden aşağıya atlama planıyla kenara doğru koşmuştu ama Yağmur onu durdurmuştu. Cüce tüm iyi niyetine rağmen durumun farkında değildi. Yağmur onun hayatını kurtarmamıştı; Gifford'ın hayatı zaten Abis'i boylamıştı.

Çepeçevre dönen Gifford karısına rastlamadı. Onun yerine... *kar* gördü.

Gökten kar taneleri düşmese de zemin kardan bir örtüyle kaplıydı. Beyaz örtü görebildiği mesafeye kadar yayılmıştı – gerçi bu mesafe fazla sayılmazdı. Yakınlarda bir ışık yanmasına rağmen onun mesafesi de kısıtlıydı. Gifford aydınlığın nereden geldiğini kestiremiyordu. Ne yukarıdan ne de arkadan vuran ışık her tarafa dağılarak bir fener gibi ebedi geceyi geri püskürtüyordu. Gifford yine seyahat kıyafetini giyyordu. Alberich Berling'in hazırladığı zırh kaybolmuştu. Dolayısıyla da ışık oradan yayılmıyordu.

Ayağa kalkan Gifford bir adım atınca ışık da onunla beraber hareket etti.

Kaynağı benim!

Çömlekçi ellerine baktı ama ışık saçmıyorlardı.

Görmeyi beklediklerimi görüyorum ve ışık saçan eller beni hoşnut etmez. Öyle bir şey tuhaftan da öte korkutucu gelir.

Bu yeni dünya donmuş kayalardan ve dümdüz bir kar taba-

kasından oluşan çorak bir araziydi. Etrafı kapkara yamaçlarla çevriliydi – yüksek kısımlar ışığının ötesindeki karanlıkta kaybolmaktaydı. Gifford birkaç adım attı. Ayaklarının altındaki karlar hışırdadı. Bastığı yerlerden hoş birer kar bulutu kalkmadı. Bu ince, sert bir tabakaydı – kar tanelerinden ziyade bir kırağıydı.

Yine çepeçevre dönen Gifford karısını arasa da bulamadı.

Derken haykırışlar işitti. Yukarıdan bir çift çığlık geliyor ve ses seviyesi giderek yükseliyordu. Hayret verici bir süratle ona doğru feryat eden sesler tok birer şapırtıyla kesildi.

Gifford en yakın çarpma noktasına koştuğunda bir kadın buldu. Anormal bir biçimde yere serilmiş olan kadının bir bacağı geriye kıvrılmış, boynu gereğinden fazla bükülmüş, kafası ikinci kattaki bir pencereden atılan bir karpuzun yapacağı gibi ezilmişti. Gözleri açık olsa da görmüyordu. Burun deliklerinin birinden kan sızıyordu.

“Tressa?” dedi Gifford.

Tepki gelmedi.

Gifford’ın ışığının kenarı diğer kişiyi aydınlattı.

Tesh kolları ve bacakları açık vaziyette yüzükoyun serilmişti. Suratının sol tarafı yarısına kadar yere gömülmüş gibiydi. Gifford alttaki kayacın zarar görmediğini tahmin etti; Tesh’in kafatası göçmüştü. Çenesi yerinden çıkmış, dişleri etrafa saçılarak karları pembemsi bir renge boyamıştı.

“Ölmüş olamazsınız,” dedi Gifford onlara. Belki de kendini temin etmeye çalışıyordu. O sırada neden öyle söylediğini bilmiyordu. Tesh’in dökülmüş dişlerine baktıkça kusası geliyordu ama bir midesi veya safrası yoktu. Duyduğu dehşet var olmayan gözlerinden dışarı yansıyordu.

Gifford kâbustan beter kötü bir rüyanın içinde hapsolmaya alışmayı denerken donmuş toprağa düşen dev bir kaya tarafından ezilmesine ramak kaldı. Hemen ardından başka bir kaya düştü, sonra onu iki tane daha izledi. Birbiri ardına yağan devasa parçalar yeri sarstı, buz tabakasını âdeta patlatarak karları etrafa saçtı. Gifford onları ezmek için Ferrol’ın aşağıya kayalar atmakta olduğunu tahmin etti. Tesh ile Tressa’yı tuttu ve korunma ümidiyle en yakındaki taş yamaca doğru sürükledi. Lakin taş yağmuru o kadar uzun sürmedi.